

inden Incaminationen og at den mundtlige Retsbehandling kan blive sluttet samme Retsdag, ikke ganske vil holde Stik. Uden at tage Hensyn til, at der uden Tvivl ikke bør affjæres Parterne Afgang til at føre Beviis ved Vidner, Ehn eller Ekjøn, forinden Affsigelsen af en saadan Kjendelse, som omhandles i Udkastets § 34 — hvorom mere nedenfor — kan det neppe med Føie betvivles, at det jævnlige vil blive Tilfældet, at der maa indrømmes saavel Sagsøgeren som Sagsøgte Afgang og Udsættelse til at komme frem med Documenter, som ikke ere bragte tilstede under de i §§ 24 og 25 omtalte Forberedelser af Sagens Grundlag. Det vil vistnok heller ikke blive sjældent, saaledes som Udkastets § 27 tildeels har forudsæet, at der ikke med Billighed kan nægtes Parterne Udsættelse for bedre at overveie og begrunde deres Indsigelser, Modfordringer osv., og det maa navnlig herved erindres, at jo mere man, for i Almindelighed at fremskynde Sagernes Behandling, indskrænker de forskjellige Frister, hvorom der i den Henseende bliver Spørgsmaal, desto hyppigere ville de Tilfælde blive, hvor det ikke gaaer an at nægte Sagens Udsættelse. I nogenlunde vidtløftige Sager maa de $3\frac{1}{2}$ Dage, der kun behøve at levnes Indstævnte til Forberedelse af sit Forsvar, jfr. §§ 23 og 25, vistnok ofte ansees for utilstrækkelige hertil, og det Samme gjælder om den halve Dag, der efter § 25 levnes Sagsøgeren til Forberedelse af hans Modbemærkninger, selv om han ikke vil fremkomme med hyderligere Sagsmaalsgrunde, Indsigelser mod Modfordringer eller nye Documenter, Noget, hvortil han isvrigt formeentlig hyppigt vil finde sig opfordret. Men naar Sagen saaledes, maastee gjentagende, udsættes i flere Dage, og mulig Uger, og den mundtlige Retsforhandling som Følge heraf ikke bringes til Ende paa den samme Retsdag, men udstyffes med flere større eller mindre Mellemrum, taber den det Væsentlige af sin Betydning; Dommerne, der ikke ville kunne bevare de forskjellige, muligen ved mange andre Retsforhandlinger adskilte, mundtlige Foredrag af Parterne i levende Erindring, ville i saa Fald naturligen være henviste til saagodtform alene at bygge paa de skriftlige Sagsfremstillinger, som man da forsaavidt

maatte ønske en vis Fuldstændighed og Udførelighed. I saadanne Tilfælde, hvor Sagen udsættes, ialtsald naar det skeer oftere, eller for meer end en ganske kort Tid, bør derfor formeentlig den egentlige mundtlige Retsforhandling, det er de modstaaende mundtlige Debucationer af Sagen i dens Heelhed, udsættes indtil det hele Materiale er tilveiebragt, og mundtlige Forhandlinger paa Sagens forskjellige Trin kun finde Sted betræffende Paastande om Udsættelser, Nødvendigheden eller Interessen af at hidstafte Beviiser og deslige.

Endmere synes at tale for en Udskyldelse af den egentlige mundtlige Retsforhandling, naar Adskillelsen af Sagen i 2 Dele ved en særegen Beviiskjendelse, saaledes som foreslaaet i Udkastets § 34, falder bort, idet Udsættelserne af Sagen da maae antages at blive ikke blot hyppigere, men ogsaa længere, og de mundtlige Foredrag da desuden efterhaanden ville komme til at omfatte Beviisførelsens Resultater. Og vi kunne ikke andet end tilraade en saadan Forandring i Udkastet med Hensyn til § 34. Ikke lægge vi i denne Henseende just fortrinnsvis eller særdeles Vægt paa den Omstændighed, at dette Institut, en særegen Beviiskjendelse, er noget hidtil i den danske Civilproces ukjendt, skjøndt det i og for sig dog ikke kan ansees at være aldeles uden Betydning, at Procesmaaden i et saa væsentligt Punkt forandres for enkelte Sagers Bedkommende, uden at der i disse Sagers særlige Beskaffenhed synes at være nogen særegen Grund dertil. Der kan nemlig hertil erindres, at forsaavidt Forandringen virkelig maatte ansees for heldig, lod det sig vel forsvare, naar man for visse Sager opretter en særegen, paa en eiendommelig Maade organiseret Domstol, da ogsaa at adoptere en saadan hensigtsmæssig Forandring, der da herfra efterhaanden kunde føres videre til Anvendelse ogsaa i de almindelige civile Procesager. Men Tingen er, at om det end ikke skal nægtes, at en særegen Beviiskjendelse stundom kan virke til en Forkortelse af Procesferne, lader det sig omvendt neppe heller bestride, at en Ordning af Procesmaaden, saaledes som den er paatænkt i Udkastets § 34, navnlig naar denne Paragraph sammenholdes med Udkastets